

MURAKAMI HARUKI

Uciderea
Comandorului

●
O idee își face apariția

Traducere din limba japoneză
de Iuliana Oprina

POLIROM
2022

Cuprins

<i>Prolog</i>	5
1. Dacă la suprafață e ceață.....	9
2. Poate ne ducem toți pe lună	24
3. Nu e decât o reflexie optică.....	49
4. De la depărtare, multe par frumoase.....	63
5. Suflarea-i s-a stins! Măinile-i sunt reci!	81
6. Deocamdată este clientul fără chip	98
7. Bun sau rău, e un nume ușor de reținut	107
8. Binecuvântare sub alt chip	123
9. Schimb reciproc	134
10. Creindu-ne drum prin iarba verde și înaltă.....	150
11. Razele lunii scâldau totul într-o lumină frumoasă	164
12. Ca poștașul anonim	178
13. Deocamdată nu e decât o ipoteză.....	188
14. N-am mai trăit ceva atât de bizar.....	202
15. E doar începutul	215
16. O zi relativ bună	235
17. Cum de mi-a scăpat ceva atât de important?.....	248
18. Curiozitatea nu omoară doar pisica.....	258
19. Se vede ceva în spatele meu?.....	277
20. Clipa în care ființa se contopește cu neființa.....	296
21. E mică, dar tale până la sânge.....	307
22. Invitația rămâne valabilă.....	319

23. Chiar există cu toții pe lumea asta	331
24. Doar colectează informații brute.....	354
25. Câtă singurătate îți poate aduce adevărul.....	368
26. O compoziție mai bună nu există.....	383
27. Deși îți amintești clar cum arăta.....	391
28. Franz Kafka iubea drumul de costișă.....	400
29. Factori nefirești	410
30. Există mari diferențe de la un om la altul ...	424
31. Poate că a fost prea perfect.....	440
32. Măiestria lui era foarte prețuită.....	451

Când călătoream prin Hokkaidō, am fost nevoit o dată să innoptez la un hotel tip capsula, dar respiram greu și n-am putut sub nici o formă să dorm, așa că a trebuit să ies și să petrec toată noaptea în mașină, în parcare. Eram în Sapporo, la început de primăvară, așa că noaptea aceea a fost un adevărat coșmar.

Soția mea mă tachina adesea pe seama acelei panici. Când trebuia să urcăm la etajul superior al unei clădiri înalte, ea se ducea înainte cu liftul și aștepta amuzată să apar cu limba scoasă la capătul a șaisprezece etaje urcate pe scări. Însă eu nu i-am explicat motivul spaimii mele. I-am spus doar că aveam o fobie innăscută de lifturi.

„Altfel, face bine la sănătate”, zicea ea.

Pe lângă asta, aveam un sentiment vecin cu spaima față de sânii ei neobișnuit de mari. Nu-mi dau seama exact dacă avea legătură cu sânii surorii mele de doisprezece ani, care abia începuseră să crească. Eu dintotdeauna am fost atras de femeile cu sânii mici, iar când îi vedeam sau îi atingeam, îmi aminteam de pieptul abia înmugurit al surorii mele. Nu vreau să fiu înțeles greșit și să se creadă că aveam vreun interes sexual față de sora mea. Cred că doar căutam anumite imagini, niște imagini pierdute, care nu aveau să mai revină vreodată.

Sâmbăta după-amiază, stăteam cu mâna pe pieptul iubitei mele măritate. Sânii ei nu erau nici mici, nici mari. Erau potriviți și încăpeau numai bine în palma mea. Le simțeam sfârcurile încă întărite.

Ea nu venea niciodată sâmbăta pe la mine, pentru că își petrecea sfârșiturile de săptămână împreună cu familia. Însă de data aceasta soțul

ei era plecat în Mumbai, iar fetele se duseseră la o verișoară în Nasu, unde aveau să rămână peste noapte. Așa se face că reușise să vină la mine. Așa cum procedam mereu în timpul săptămânii, am făcut sex în tihnă, negrăbiți, apoi ne-am cufundat într-o tăcere molesită. La fel ca întotdeauna.

— Vrei să-ți spun despre comunicarea de junglă?

— Comunicarea de junglă? am întrebat eu, nereușind să-mi dau seama imediat la ce se referea.

— Ai uitat? Vorbesc despre tipul enigmatic care locuiește în casa mare și albă de peste vale. Despre Menshiki. Nu m-ai rugat să mă interesez de el?

— A, da. Mi-aduc aminte, sigur.

— Am aflat ceva despre el, deși nu e mare lucru. Una dintre mămicile cu care sunt eu prietenă locuiește în zona aia și așa am reușit să adun câteva informații. Vrei să-ți povestesc?

— Normal.

— Menshiki a cumpărat casa aceea cu vedere splendidă acum vreo trei ani. Înainte locuia altă familie acolo. Ei sunt cei care au construit-o, numai că acești primi proprietari nu au locuit acolo decât vreo doi ani. Într-o bună dimineată și-au făcut bagajele și au plecat, iar Menshiki s-a instalat în locul lor. A cumpărat vila practic nou-nouță, exact așa cum era. Nimeni nu știe care au fost împrejurările care au dus la asta.

— Adică nu el a construit-o? am zis eu.

— Nu. El a luat un receptacul existent și s-a instalat în el. Ca un crab-pustnic care înhață o cochilie.

Am fost surprins să aud asta, pentru că eu presupusesem de la bun început că el o construise. Atât de natural legasem vila aceea albă din vârful muntelui cu imaginea lui Menshiki – probabil datorită părului său alb.

— Nimeni nu știe cu ce se ocupă, a continuat. Ce se știe e că nu merge niciodată la serviciu. Stă toată ziua în casă și probabil face diverse tranzacții folosind computerul. Se pare că are camera de lucru ticsită cu aparatură. În ultima vreme, poți să faci mai totul la computer, dacă te pricepi. Am o cunoștință care e chirurg și lucrează de acasă. Este un surfer înrăit și nu vrea să plece de lângă mare.

— Și poate să fie chirurg fără să iasă din casă?

— I se trimit toate radiografiile și informațiile despre pacient, le analizează, întocmește protocolul pentru operație și ce mai trebuie, le trimite, iar operația o urmărește pe monitor și la nevoie dă indicații. Uneori chiar face operația printr-un braț computerizat. Așa am auzit.

— Ce vremuri extraordinare, am zis eu. Deși mie nu mi-ar plăcea să fiu operat așa.

— Poate că și Menshiki face ceva asemănător, a zis ea. Plus că, indiferent ce face, câștigă bine. Trăiește singur în casa aia mare și uneori pleacă în călătorii lungi, probabil în străinătate. În casă există o cameră plină cu aparate de fitness și când are timp se antrenează. Nu are nici pic de grăsime pe el. Îi place muzica clasică și are o sală audio complet echipată. Ce viață stilată, nu?

— Cum de ai aflat asemenea detalii?

A râs.

— Cred că tu subestimezi capacitatea femeilor de a strânge informații.

— Poate, am recunoscut eu.

— Are patru mașini. Două Jaguar, un Range Rover și un Mini Cooper. Se pare că îi plac mașinile englezești.

— Mini-ul e făcut acum de BMW, iar Jaguarul parcă a fost cumpărat de o corporație din India. Cred că nici una nu se mai poate numi propriu-zis mașină englezească.

— Mini-ul lui e model vechi, iar Jaguarul tot mașină englezească rămâne, indiferent ce corporație l-ar cumpăra.

— Ai mai aflat și altceva?

— Nu se perindă mai nimeni pe la el prin casă. Chiar pare să iubească enorm singurătatea. Îi place să stea singur, ascultă multă muzică clasică și citește mult. Este necăsătorit și bogat, dar nu aduce femei în casă. Pare să ducă o viață simplă și curată. Poate o fi homosexual, deși există indicii că n-ar fi așa.

— Sigur e pe undeva o sursă bogată de informații.

— Acum nu mai e, dar până nu demult, a avut un fel de menajeră care trecea pe acolo de câteva ori pe săptămână. Mai ieșea să ducă gunoiul, mai făcea cumpărăturile la supermarketul din apropiere și uite așa a intrat în vorbă cu o vecină.

— Aha, am făcut eu. Și uite așa se leagă comunicarea de junglă.

— Întocmai. După spusele ei, se pare că în casa lui Menshiki există o „cameră ferecată”. Stăpânul casei i-a dat indicații foarte stricte cum că nu are voie să intre acolo.

— Ca în *Castelul Prințului Barbă-Albastră*.

— Exact. În orice casă există măcar un schelet în dulap. Așa se spune, nu?

La auzul acestor cuvinte mi-am amintit de tabloul *Uciderea Comandorului* ascuns în pod. Probabil se califica și el ca un fel de schelet din dulap.

— Până la urmă n-a aflat ce era în camera aceea, a spus. Ușa era mereu încuiată când venea ea. Dar în orice caz, menajera respectivă nu se mai duce la el. Probabil a considerat-o prea slobodă la gură și a dat-o afară. Se pare că acum își face treburile singur.

— Așa a spus și el, că în afară de firma specializată de curățenie la care apelează o dată pe săptămână, își face singur treburile.

— Pare foarte precaut când vine vorba de intimitatea lui.

— Dar lăsând asta la o parte, oare prin comunicarea asta de junglă nu se răspândește și faptul că eu mă văd cu tine?

— Nu cred, a zis ea încetisor. În primul rând am eu grijă să nu se întâmple asta. În al doilea rând, tu ești un pic diferit de Menshiki.

— Cu alte cuvinte, am tradus eu într-o japoneză mai clară, în cazul lui există anumiți factori care stârnesc bârfa, dar în al meu, nu.

— Iar noi trebuie să fim recunoscători pentru asta, a zis ea vesel.

Odată cu moartea surorii mele, o mulțime de lucruri au început să nu mai meargă bine. Firma de prelucrarea metalului condusă de tatăl meu a intrat în colaps și, prins cu asta, tata a început să nu mai dea pe acasă. Atmosfera devenise încordată. Tăcerile erau tot mai apăsătoare și mai îndelungate. Cât trăise sora mea, nu existaseră. Vrând să mă distanțez cât mai mult de un asemenea cămin, m-am cufundat și mai adânc în

pictură, până când într-un târziu mi-am dat seama că vreau să merg la Universitatea de Arte și să studiez pictura. Tata s-a opus vehement, spunând că nu se poate trăi din pictură și că nu își permiteau să întrețină un artist. M-am certat cu el pe tema asta. Mama a intervenit să medieze conflictul și am reușit până la urmă să ajung la Universitatea de Arte, dar relația cu tatăl meu nu s-a mai reparat vreodată.

Mă întrebam adesea cum ar fi fost dacă sora mea n-ar fi murit. Dacă ar mai trăit, familia mea ar fi dus o viață mult mai fericită. Odată cu dispariția ei neașteptată, echilibrul care existase până atunci s-a destrămat rapid, iar noi am început să ne rănim reciproc. De fiecare dată când mă gândeam la asta, mă cuprindea un sentiment profund de neputință că nu am reușit să umplu golul lăsat de sora mea.

Între timp am încetat s-o mai desenez. După ce am intrat la Arte, când mă așezam în fața șevaletului, voiam să pictez fenomene sau obiecte lipsite de un sens concret. Mai simplu, pictură abstractă. Acolo, sensul tuturor lucrurilor era simbolizat, iar simbolurile se întrepătrundeau și nășteau semnificații noi. Am pășit bucuros în lumea aceea care urmărea o astfel de finalitate. Era singura lume în care puteam să respir liber și normal.

Însă, firește, cu asemenea picturi nu găseam de lucru. Deși absolvisem, atâta vreme cât mă îndeletniceam cu pictura abstractă, nu găseam nici o sursă de venit. Exact cum spusese tata. Ca să trăiesc (deja plecasem de-acasă și trebuia să câștig bani de chirie și de cheltuieli), m-am văzut nevoit să accept comenzi de portrete. Din